

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERDEM GÜL: "OSCAR'I
DA BİZİMKİLER ALMIŞ!"
SPOTLIGHT

2016 OSCAR® ÖDÜLÜ
YABANCI DİLDE EN İYİ FİLM

2016 ALTIN KÜRE ÖDÜLÜ
YABANCI DİLDE EN İYİ FİLM

★★★★★
The Guardian

★★★★★
Time

★★★★★
The Hollywood Reporter

★★★★★
Wall Street Journal

★★★★★
Los Angeles Times

★★★★★
Rolling Stone

★★★★★
The Telegraph

★★★★★
Village Voice

★★★★★
Indiewire

★★★★★
Paris Match

★★★★★
L'Express

★★★★★
Entertainment Weekly

★★★★★
NPR

★★★★★
RogerEbert.com

★★★★★
Screen

★★★★★
La Croix

★★★★★
CineVue

★★★★★
Salon.com

★★★★★
Hitfix

★★★★★
The Playlist

★★★★★
Femme Actuelle

“BU FİLMİ MUTLAKA İZLEMELİSİNİZ”
The Huffington Post

★★★★★
The A.V. Club

★★★★★
Consequence of Sound

★★★★★
The Globe and Mail

★★★★★
Le Parisien

★★★★★
The Irish Times

★★★★★
San Francisco Chronicle

★★★★★
Positif

★★★★★
Arizona Republic

★★★★★
Ouest France

★★★★★
The Verge

★★★★★
Boston Globe

★★★★★
The New Yorker

★★★★★
Washington Post

SAUL'UN OĞLU

S O N O F S A U L

SİNEMALARDA

SİYAD ÖDÜLLERİ'NDE 'DİRENİŞ' MOTİFİ

GEÇTİĞİMİZ ÇARŞAMBA AKŞAMI, SİNEMA YAZARLARI DERNEĞİ (SİYAD) ÜYELERİ TARAFINDAN YAPILAN SEÇİMLER NETİCESİNDE VERİLEN ÖDÜLLER, 48. KEZ SAHİPLERİNİ BULDU. TÖRENE EMİN ALPER'İN "ABLUKA"SI DAMGASINI VURDU, TOLGA KARAÇELİK'İN "SARMAŞIK"İ, Özcan Alper'in "Rüzgârın Hatıraları", Zeki Demirkubuz'un "Bulantı"sı, Emine Emel Balcı'nın "Nefesim Kesilene Kadar"ı, Aysim Türkmen'in "Çekmeköy Underground"u, M. Caner Alpay ile Mehmet Binay'ın "Çekmeceler"i de ödül kazanmayı başardı. Anlayacağınız, 'dengeli' bir ödül dağılımı oldu törende.

Ancak, bizim bu yazıda bahsedeceklerimiz, törende ödül alan ya da alamayanlar üzerine değil, gecenin neredeyse tamamına sinen 'direnış' motifi. SİYAD Başkanı Zeynep Tül Akbal Süalp'in açılış konuşmasından başlayan ve bütün töreni domine eden bu motif, tören herhangi bir anaakım televizyon kanalından yayınlanmadığı için genele yayılamadı belki, ama salondakileri 'bir nefes özgürlük'le ve daha da önemlisi 'vicdan'la buluşturmayı başardı. Sahneye çıkan herkes, memleketin içinde bulunduğu durumdan duyulan rahatsızlığı dile getirirken, gözle görülür bir 'acı'yı da yansıttı.

Defne Halman, Emek Sineması'nın yok edilip yerine 'sahtesi'nin yapılmasını yüksek sesle protesto ederken salon da ona eşlik etti.

SİYAD Genel Sekreteri Kaya Özkaracalar da, altında Yönetim Kurulu'nun imzası olan bir metin okudu gecede. SİYAD üyelerinin, 'moving' yöntemiyle 'yenilenen' sahte Emek'te herhangi bir etkinliğe katılmayacaklarını söylüyordu bu metin. Basın gösterimleri, festivaller de dahildi buna. Bu metin, Emek Sineması'nın hiç edilme sürecinin her aşamasında seslerini yükselten SİYAD üyelerinin direnmekten vazgeçmediklerini de belgeliyordu. Yönetim Kurulu tarafından bu karar alınmasaydı da pek bir şey değişmeyecekti aslında, sinema yazarlarının o salona girmesine vicdanları engel olacaktı.

Gecenin 'politik' konuşmalarından bir diğerini ise usta yazar Murathan Mungan yaptı. Senaryo ödülünü vermek üzere sahneye gelen Mungan, özellikle Gezi Direnişi'ne sahip çıkıp Türkiye'nin doğusunda yaşananlara karşı 'üç maymun' refleksi gösterenleri eleştirdi. Son derece doğru bir tespitti bu, nicedir hissedilen ama pek de dile getirilmeyen. Hayatlar sönerken hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmak 'insanca' mıydı, işte bu soruyla gelmişti Mungan. Ve sorusunun cevabını tatmin edici bir şekilde alana kadar da ısrarla yineleyecekti.

Törendeki 'direnış' havasından sadece birkaç örnek verdik, ama neredeyse gecenin tamamı bu tarz 'çıkış'lara sahne oldu. Memleketin karanlığa sürüklenişine dur demek isteyenler, artık susmayacaklarını, susturulamayacaklarını gösterdiler. Gelecek kuşakların yüzüne bakabilmeleri için seslerini çıkarıp itirazlarını dile getirmeleri gerekiyordu. Yoksa eriyip gidecek, karanlığın içine çekilip hiçleşeceklerdi, tarihte sıkça rastlandığı gibi...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** ALİ U.LVİ UYANIK, CAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, SELİN GÜREL, EBRU ÇELİKTUĞ, TUNCA ARSLAN, ALİ DENİZ ŞENSÖZ, MURAT ERŞAHİN, KAN KARSAN, ŞEYDA KARTAL, OLKAN ÖZYURT **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

5. Dalga (The 5th Wave); Babalar Savaşıyor (Daddy's Home); Kod Adr: Londra (London Has Fallen); Kaçma Birader; Ceberrut; Ali Kundilli 2.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Doris Lessing'in "Büyükkanneler"inden uyarlanan "Yasak Aşk"ı (Perfect Mothers) inceliyor.

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Reha Erdem'in yarayı iyice kanırtan, kanın durmasına izin vermeyen başyapıtı: "Hayat Var" ... Murat Özer imzasıyla.

22 ESRAR PERDESİ

Ali Deniz Şensöz, "Spotlight"ın zaferiyle sonuçlanan 88. Akademi Ödülleri'ni gözden geçiriyor.

26 GİZLİ AJAN

Polonya sinemasından gelen ödüllere boğulmuş bir ilk film: "Edi" ... Murat Erşahin imzasıyla.

28 TOPAZ

Bu yılki Berlinale'nin Altın Ayı ödüllü belgeseli: "Denizde Yangın" (Fuocoammare)... Kaan Karsan imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

İlişki Durumu: Kaçamak (She's Funny That Way); Sıradışı Anne (Ricki And The Flash).

32 GENÇ VE MASUM

Genç yönetmen Ziya Demirel'in SİYAD tarafından ödüllendirilen kisası: "Salı" ... Murat Özer imzasıyla.

34 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

HITCHCOCK'UN BUGÜNE KADAR
ANLATTIĞI EN İYİ HİKAYE

WES ANDERSON
OLIVIER ASSAYAS
PETER BOGDANOVICH
ARNAUD DESPLECHIN
DAVID FINCHER
JAMES GRAY
KIYOSHI KUROSAWA
RICHARD LINKLATER
PAUL SCHRADER
MARTIN SCORSESE

Bir KENT JONES Filmi

HITCHCOCK TRUFFAUT

YAKINDA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

wearefabula.com

fabula-

arada
pencere

artline
films

arte

cinema

m

#HITCHCOCKTRUFFAUT

5. DALGA

ORJİNAL ADI The 5th Wave

YÖNETMEN Jonathan "J" Blakeson

OYUNCULAR

Chloë Grace Moretz,

Ron Livingston, Liev Schreiber,

Maria Bello, Nick Robinson,

Alex Roe

YAPIM 2016 ABD

SÜRE 112 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**FİLMİN TÜRÜYLE VE
TEMALARIYLA İLGİLİ
TANIMLARI**
SORACAK OLURSANIZ:
**BİLİMKURGU, GERİLİM,
SERÜVEN, AKSİYON...
KIYAMET VE
SONRASI... HAYATTA
KALMA MÜCADELESİ...**

GENÇ YETİŞKİNLERE YÖNELİK FANTASTİK KİTAPLARIN VE UYARLAMA FİMLERİN ÜRETİMİ ARTARAK SÜRÜYOR. HEDEF KİTLENİN YÖNELİMLERİNİ DOĞRU OKUYAN VE YORUMLAYAN YAZARLARIN / YAPIMCILARIN MERKEZE OTURTUKLARI KADIN

karakterler de, nefes kesici erkekler arasında ikircikli kalmaya devam ediyor.

Endüstri diğer taraftan da, dışarıdaki ve kendi içlerindeki duvarları aşmaya çalışan, adrenalini seviyeleri yüksek gençleri 'tavlama', bir şekilde de 'rahatlatma' fonksiyonu görüyor. Yakın tarihli örneklerle bir göz atmakta fayda var.

Stephenie Meyer (1973-), Bella adlı pek de seksi sayılamayacak ana kahramanını, 'soğuk' vampir ile 'sıcak' kurt adam arasında seçim yapmaya zorlayarak, kızlara güven aşıladı. Sonuçta, "Alacakaranlık" (Twilight) fikri, dört kitaptan uyarlanan beş film ve toplam 385 milyon maliyetle dünya çapında 3,34 milyar hasılat doğurdu! "Açlık Oyunları"nın (The Hunger Games) okçu kızı Katniss Everdeen, her yaştan ergende için için yanan isyan ateşini körükleyerek, diktatörlüğü yıkmak isteyen ezilenlerin sembolü haline geldi: Suzanne Collins (1962-) üç kitap yazdı, dört film 493 milyon dolara çekildi; 3 milyar hasılat elde etti.

Kadın yazarların en genci olan Veronica Roth (1988-), "Uyumsuz" (The Divergent) serisini üç kitap olarak belirledi... Genç Tris'in, insanların gruplara bölünerek yönetildiği sistemi ve otoriteyi parçalamaya dönük serüveninin iki filmini seyrettik... Üçüncüsü haftaya vizyonda, dördüncüsü yolda!

Bu üç seride ana yapımcı olan Lionsgate'in ticari başarısı diğer stüdyoları da hareket geçirdi... Bir erkek yazardan, esas oğlanlı "Labirent" (The Maze Runner) serisi geldi. James Dashner (1972-) imzalı seriye ait kitapların beşincisi bu yıl çıkacak... Thomas'ın aklı ve cesareti sayesinde, yaşadıkları sınırlı alanı kuşatan tuzaklarla dolu labirentten kurtulan ve farklı bölgelerden oluşan tehlikeli dünyaya giren bir grup genç insanın maceraları sürecektir. 20th Century Fox'un ana yapımcılığında şimdilik iki

film çekildi, diğerleri geliyor. Bahsedeceğimiz film olan "5. Dalga" (The 5th Wave), SONY'nin pazara girdiğini müjdeliyor! Yazarımız, 1962 doğumlu Rick Yancey. Üç kitaplık bir seri bu.

Filmin türüyle ve temalarıyla ilgili tanımları soracak olursanız, çok iyi bildiğiniz gibi: Bilimkurgu, gerilim, serüven, aksiyon... Kıyamet ve sonrası... Hayatta kalma mücadelesi... İnsanoğlunun en zor koşullarda da, cesaret ve direnciyle değer verdiği her şeyi savunması...

Uyarlama senaryodaki üç kişiden ikisi önemli: "Akıl Oyunları" (A Beautiful Mind) ile alanında Oscar kazanan Akiva Goldsman ile "Tatlı Bela" (Erin Brockovich) ile Oscar adayı olan Susannah Grant (diğer yazar Jeff Pinkner). Tam da bu nedenle çok şaşırdım... Rick Yancey, yine bir genç kızı odağına aldığı kitabında, genç ergenlere dönük üretimle ve bu türlerle ilgili ne kadar kalıp varsa kullanmış (tabii ki bu kız da iki erkek arasında kalıyor gibi). Goldsman ve Grant gibi iki 'tilkinin' nasıl olup da basmakalıp bir metni zenginleştiremediğine hayret ettim.

Diğer düş kırıklığım ise İngiliz yazar-yönetmen Jonathan "J" Blakeson oldu. Önceki tek uzun metrajlı çalışması, genç bir kızın fidye amacıyla kaçırılmasının enteresan hâllere dönüşmesini anlattığı "Alice Creed Kayboldu" (The Disappearance Of Alice Creed), küçük ve hınzır bir film. Bu ikinci filminde büyük bir projenin parçası olması, onu tamamiyle köreltmış gibi... Yani "5. Dalga"da, yönetmen ve yazarların birer memur gibi hareket etmesi, filminden geriye pek de olumlu izler bırakmıyor.

Yukarıda saydığımız serilere de birçok eleştiri getiriyoruz; ancak, sinemanın ve edebiyatın muazzam birikimlerinden yararlanırlarken, başta "Açlık Oyunları" olmak üzere, hepsinde farklılık yaratma çabalarının olduğunu belirtmeliyiz. "5. Dalga"da bu çabayı göremememiz bir yana, başka filmlerle aynı olduğu hissi baskın çıktı! Yine de, bu klişelerin ilk filmle sınırlı kalacağını umalım.

Evrenin bilinmeyen bir bölgesinden gelen

**ŞEMADA GERÇEKLEŞEN
HER ŞEY, DEFALARCA
TEKRARLANMIŞ
NUMARLARDAN
OLUŞUYOR (MESELA,
DEV DALGALARLA
GÖKDELENLERİN
İSKAMBİL KAĞITLARI
GİBİ YIKILMALARI)!**

ziyaretçiler, gemileriyle atmosfere konuşlanarak insanoğlunu bir süre sessiz bir karanlığa mahkum ediyorlar. Sonra büyük depremlerle yıkıma ve üçüncü dalgada da kuşlar marifetiyle salgına yol açıyorlar. İstilaıyla birlikte direniş de başlıyor! Bu şemada gerçekleşen her şey, defalarca tekrarlanmış numaralardan oluşuyor (mesela, dev dalgalarla gökdelenlerin iskambil kağıtları gibi yıkılmaları)! Sanırım, bedenlerimizi 'içeriden' ele geçiren ve bizlerden ayırt edilmesi çok zor olan 'ziyaretçiler' olabileceğini 1950'lerden bu yana biliyorsunuz (Invasion Of The Body Snatchers). Sürpriz arıyorsanız da, çocuklarla gençleri savaşa hazırlayan ve "Full Metal Jacket"tan çıkagelmiş gibi duran Reznik'i oynayan Maria Bello'nun rüküş makyajı ile her şeyi çözeceksiniz zaten.

Filmin farklı ayrıntısı: Cassie'yi (Chloë Grace Moretz), silah kullanmak, birini öldürmek, istilanın ortasında bir yolculuk gerçekleştirmek zorunda bırakan sebep, küçük erkek kardeşini bulmak! Onları ayıran, geride hep unutilan o hayvan, bu kez canlı değil pelüş! Ezcümle, kameraların "İngiliz Adonis" Alex Roe'ya bilhassa ilgi gösterdiği bu 'ticari' filmde, belleğimi tazeleyecek tek mesaj mealen şu oldu: İnsanların dünyadaki türleri yok ettiği gibi, 'ziyaretçiler' de insanları yok edebilir. Arada fark yok (Astrobiyolog Carl Sagan'ın anısına saygıyla)!

Liev Schreiber'in, asker rolünün gerektirdiği soğukkanlılığa yüklediği nüanslar.

Bu film, Chloë Grace Moretz'in yükselen oyunculuğunda duraklamayı temsil ediyor.

Jacques Rivette

ve Yeni Dalga'nın Öyküsü

Hasret: İstanbul'un Hayaletleri

10 Raund: Marvel mı yener DC mi?

Yuvarlak Masa Tartışması: Mustang

Beş Maddede Jim Jarmusch

Born in Flames: Radikal Feminist Distopya

Kült yönetmen Tom Kalin ile söyleşi

+ ÖZEL EK: KORKU YILLIĞI 2015

+ HEDİYE AFIŞ: HATIRALARIN MASUMİYETİ

Altyazı
www.altyazi.net AYLIK SİNEMA DERGİSİ

MART SAYISI BAYİLERDE

BABALAR SAVAŞIYOR

ORJİNAL ADI Daddy's Home

YÖNETMEN Sean Anders

UYUNCULAR Will Ferrell,

Mark Wahlberg, Linda Cardellini,

Thomas Haden Church,

Bobby Cannavale,

Scarlett Estevez

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM UIP

GEÇEN HAFTAKİ "ZEBANİ" (THE STRANGER) YAZISINDA İSMİNİ ANDIĞIMIZ OYUN, BU KEZ HAKKINDA BİRAZ DAHA DETAYA GİRMEYİ HAK EDİYOR. ALMAN YAZAR BERTOLT BRECHT'İN EN BİLİNE OYUNLARINDAN BİRİ "KAFKAS TEBEŞİR DAİRESİ", aslında klasik bir Çin oyununun uyarlamasıdır. Oyun, çeşitli olayların sonunda çocuğun velayetinin kime verileceği sorusuyla karşılaşan bir mahkemeye son bulur ve "Doğuran mı yoksa büyüten mi?" diye sorar.

Brecht tiyatrosunun unsurlarından olan ön oyun ise, Sovyet Gürcistan'ında Nazi işgali ile karşılaşan kolektif çiftliklerde geçer. Çocuğun velayeti ile toprağın mülkiyeti arasında böylece bir paralellik kurulur ve emek, mülkiyet, toprak gibi toplumsal meselelerin hepsi birden çok katmanlı bir sorgulamaya tabi tutulur.

Brecht'in ABD'de bulunduğu dönemde, savaş sırasında yazdığı oyun McCarthy devri boyunca "Toprak işleyen, çocuk büyüten" ön oyunu olmaksızın oynanmıştır. Özgün Çin oyununda ise, çocuk, onu terk eden biyolojik anneye verilir. Brecht sonu tamamen değiştirmiştir.

Türkiye televizyonlarının mevcut dizilerinin neredeyse tamamı, bu "çocuk kime anne/baba diyecek" meselesiyle belli düzeylerde karşılaşır oldu. Hoş, "Size baba diyebilir miyim amca?" sorusunu meşhur eden Yeşilçam'ın da en vazgeçilmez temalarından biri budur. (Bir başka klasik: "Selvi Boylum Al Yazmalım"ın sonu da babalık hakkında olduğu halde, filmin anlatımı sebebiyle sadece aşk hakkındaymış gibi muamele görür.)

Aslında, kan bağıını her şeyin üstünde tutan eski geleneksel oyunun versiyonları çok daha yaygındır.

Amerikan sinemasında da, bizde de, dünyanın her yerinde aşk filmlerinin çok büyük çoğunluğunun mutlu sonu, hele arada çocuk varsa, gençken aşık olmuş kadın ve adamı buluşturmaktan geçer.

"Babalar Savaşıyor"la ilgili göze çarpan ilk şey, bunu tersine çevirmesi. Filmin kahramanı bir üvey baba ve çocuklarıyla ilgilenmeyen biyolojik babaya karşı kendini ispatlaması hakkında. Brechthyen bir sonu yok, bu uzun giriş biraz da, bu kadar çok katmanlı filmlere rastlamadığımızı hatırlatması için.

Film en azından bahsi geçen diğer örneklerle göre gayet adil. Bunu komedinin konusu haline getirişi de o yüzden daha nitelikli, çünkü geleneksel olanın dışına çıkarken daha üstüne düşünülmüş bir espri anlayışına sahip ("Selvi Boylum Al Yazmalım" benzeştirmesinden ilerlersek, bir büyük düşünürün dediği gibi ilkinde dramın konusu olan, bu örnekte komedi malzemesi). Güçlü yanı bu. Zayıflığı da babalar savaşını örneklerine çokça rastlanan, yaratıcı olmayan bir sidik yarışına çevirmesi.

**GELENEKSEL OLANIN
DIŞINA ÇIKARKEN ÜSTÜNE
DÜŞÜNÜLMÜŞ BİR ESPRİ
ANLAYIŞINA SAHİP. GÜÇLÜ
YANI BU. ZAYIFLIĞI DA
BABALAR SAVAŞINI
YARATICI OLMAYAN
BİR SİDİK YARIŞINA
ÇEVİRMESİ.**

Brad Whitaker (Will Ferrell) hikayesini anlatmaya İngilizce'deki 'father' ve 'daddy' kelimeleri arasındaki anlam ayrımıyla başlar (altyazıda 'babalık' ve 'baba' olarak çevrilmiş). Eşinin önceki evliliğinden iki çocuğu için, büyük bir özveriyle babalık yapan bir adamdır Brad. Bir radyo kanalında programcı olarak çalışan, iyi huylu, sessiz, çalışkan, biraz 'ezik' biridir. Çocukların kendisine 'baba' demesini bir türlü sağlayamadığı gibi, bir de biyolojik babaları Dusty Mayron'un (Mark Wahlberg) ortaya çıkışı işleri iyice zorlaştırır.

Dusty her haliyle 'cool' bir adamdır ve aslında aile komedilerinde sıkça başvurulan çatışma buradan ilerler. Spor yapan, motosiklet kullanan, dünyayı gezen, elinden birçok iş gelen havalı adama karşı kendini ispatlamaya çalışır. Bu elbette kaykay ve motor kazalarıyla ölümden

dönmeye kadar varır. Teslim olup yarıştan çekilir ama Dusty'nin babalığın üstesinden gelemeyeceği çok çabuk ortaya çıkar. Sonunda Brad ile Dusty birlikte çocuklara karşı görevlerini yerine getirir. Hatta Dusty bir başka çocuğun üvey babası olup Brad'in yaşadıklarını tecrübe etmeye başlar.

"Babalar Savaşıyor"un komedi unsuru, hatta filmin bütün iniş çıkışları, basit testosteron yarışına dayanıyor. Yukarıda uzunca bahsi geçen hassas meselesi de, bu yüzeyselliğin gölgesinde kalabiliyor. Yine de zeka içeren komedilerden hoşlanan seyirciler için uygun bir film olabilir.

Yönetmenin önceki filmi "Patrondan Kurtulma Sanatı" misali, erkek komedisi ama hiç değilse bir konusu var.

Erkeklik öne çıktıkça kadın karakter giderek zayıflayıp silikleşiyor.

**"BABALAR
SAVAŞIYOR"UN
KOMEDİ UNSURU,
HATTA FİLMİN
BÜTÜN İNİŞ
ÇIKIŞLARI, BASİT
TESTOSTERON
YARIŞINA
DAYANIYOR.**

KOD ADI: LONDRA

★
ORİJİNAL ADI London Has Fallen
YÖNETMEN Babak Najafi
OYUNCULAR Gerard Butler,
Aaron Eckhart, Morgan Freeman,
Radha Mitchell, Angela Bassett,
Melissa Leo, Sean O'Bryan,
Jackie Earle Haley
YAPIM 2016 ABD-İngiltere-
Bulgaristan
SÜRE 99 dk.
DAĞITIM Pinema (D Productions)

FİLM, 'MÜSLÜMAN'
KELİMESİNİ BİR KEZ BİLE
KULLANMAYIP, BU
KELİMENİN TEMSİL ETTİĞİ
HER ŞEYE ÖYLE BÜYÜK BİR
CİDDİYETLE HADDİNİ
BİLDİRİYOR Kİ,
EĞLENMEMEK
MÜMKÜN DEĞİL.

FİMLERİ, ONLARIN KENDİLERİNİ ALDIKLARI KADAR CİDDİYE ALIYORSANIZ, "KOD ADI: LONDRA"YI İZLERKEN BİRAZ ZORLANACAKSINIZ. BİR HOLLYWOOD FİLMİNİ, SUNDUĞU KURMACA AMERİKAN BAŞKANI'NIN ÖZELLİKLERİNE GÖRE

analiz edebildiğimiz şu çağda, "Kod Adı: Londra"nın, Aaron Eckhart'ın 'tırış köpüğü reklamı'ndan fırlamış Başkan portresi kadar gösterişçi ve absürd bir kendini ciddiye alma ritüeli var. Ama bu demek değil ki, bazı yanaklardan aşağı milliyetçi gözyaşları süzülmesine sebep olmayacak...

'Asla pazarlık yapılmayan teröristler'le karşı karşıya kalınca elini kirletmekten çekinmeyen, yeri geldiğinde hem ülkesini hem ailesini koruyabilen, her şeyden önce kahraman bir Amerikan vatandaşı olan Başkan tiplemesi, 90'ların Hollywood aksiyonları için eşsiz bir malzemeyken; 2016'nın Donald Trump'lı Başkanlık seçimi hesaba katıldığında, bu çağda da hazım sorunu yaratmayacak bir altyapıya sahip. Filmin gişesi için iyi, geri kalan her şey için kötü haber.

"Kod Adı: Londra" 'Müslüman' kelimesini bir kez bile kullanmayıp, bu kelimenin temsil ettiği her şeye öyle büyük bir ciddiyetle haddini bildiriyor ki, eğlenmemek mümkün değil. Ancak inandırıcılık mevzuunda takıntılıysanız, eğlence başlamadan bitecek demektir. Televizyon kanallarında dünyanın en iyi korunan organizasyonu olarak sükse yapan bir cenazenin, güvenlik güçlerinin satın alınması gibi 'dahice' bir planla bir katliama dönüşmesiyle başlayıp; Pakistanlı kötü adamların kendi aralarında İngilizce konuşmalarına kadar dayanan ve sonra dallanıp budaklanan tuhafıklar silsilesi, sizi hikayeye soğutabilir. Isınma turları için önerimiz, filmin diğer devlet başkanlarını tanıtmaya bahanesiyle bazı ülkelere yaptığı o güzelim göndermeler...

İtalya Başbakanı'nın Londra'ya gelmişken 30

yaşındaki 'sevgilisi'ne mini bir Westminster turu attırdığı, Kanada Başbakanı'nın 'ailevi' sorunlarla uğraşırken herkesten önce kurban edildiği, Almanya Şansölyesi'nin cenaze törenine gereğinden 'erken' varıp küçük bir kızdan çiçek kabul ettiği, Fransa Cumhurbaşkanı'nın cenaze törenine 'geç' kaldığı, Japonya Başbakanı'nın ise 'sıradan' bir arabanın içinde ve korumaları olmadan trafikte sıkışıp kaldığı bir görüntüler serisinden bahsediyoruz. Bu seri, ülkelerin temsil ediliş şekliyle dudaklarda müstehzi bir tebessüm yaratma derdinde. Bu toplamda ev sahibi İngiltere, karizmasından bir şey kaybetmeyen kurban ülke; Amerika ise her şeyin sebebi oluşunu gururla karşılayan kahraman ülke konumunda.

Temsillerden bahsetmişken, senaryo Beyaz

Saray tarafı için de müthiş tespitler içeriyor. Siyah Başkan Yardımcısı göstermelik bir pozisyonda, eli kolu bağlı halde oturuyor. Başkan'ın siyah danışmanının ise hem kadın hem de siyah olarak filmin maço luk potansiyeline direnmesi zaten mümkün değil. Diğer yandan dünyayı ve elbette Başkan'ı kurtarması beklenen, filmin bir nevi Rambo'su olan Mike Banning'in, öldürmekten zevk alan, egosantrik, yüksek seviyede maço ve ırkçı tabiatı, filmin iyi kahraman anlayışını açıklar nitelikte. Başkan ile samimi bir ilişkisi olan Banning, onun adına Amerika'nın Müslüman düşmanlarına ağzından tükürükler saçarak haykırıyor: "Bunlar da bir türlü ölmüyor!" Donald Trump, kurmaca bir karakter olmasaydı Banning'i pamuklara sarardı, orası kesin.

"Kod Adı: Londra", olsa olsa iyi oyuncular

perdede gösterme hevesini gideren ama onları harcayan film olarak akıllarda kalacak. Melissa Leo'yu bütün film boyunca endişeli gözlerle etrafa baktıran, Morgan Freeman'a akıllara zarar replikler söyleten, Jackie Earle Haley'ye Amerikan Başkanı infaz edilmek üzereyken "Galiba seyretemeyeceğim" dedirten bir senaryoyla baş başayız.

Alt ve üst metinleri dikkate almadan, salt aksiyon filmi izlemek isteyenleri bile buna pişman edecek, gülünç bir özgüven patlaması, ahmaklığın ırıcılıkla dansı, seyircinin zekasına hakaretin en saf hali.

Fazla ırkçılıktan mustarip ilk film "Kod Adı: Olympus'un göze daha iyi görünmesine sebep oluyor.

Görsel efektlerin hali yürek parçalayan cinsten.

**"KOD ADI: LONDRA",
OLSA OLSA
İYİ OYUNCULARI
PERDEDE GÖSTERME
HEVESİNİ GİDEREN
AMA ONLARI
HARCAYAN FİLM
OLARAK AKILLARDA
KALACAK.**

KAÇMA BİRADER

YÖNETMENLER Murat Kaman,
Defne Deliormanlı

UYUNCULAR Emrah Kaman,
Zafer Algöz, Melek Baykal,
Algı Eke, Cihan Ercan

YAPIM 2016 Türkiye
SÜRE 101 dk.

DAĞITIM Mars Dağıtım (Endemol
Shine Türkiye – Böcek Film)

**SON ZAMANLARDA İZLEDİĞİMİZ
'SICAK AİLE KOMEDİLERİ'NDE
KENDİNİ GÖSTEREN
SENARYO ZAYIFLIĞINDAN
PAYINI ALIYOR.**

"KAÇMA BİRADER"DE KAHRAMANLARIMIZ YOZGATLI BİR AİLE. BELEDİYE OTOBÜSÜ ŞOFÖRÜ MUAMMER (ZAFER ALGÖZ), eşi Ramazan (!) (MELEK BAYKAL), kızları Esmâ (ALGI EKE), damatları Halil (CIHAN ERCAN), oğulları Erdinç (EMRAH KAMAN) ve Eren'den (NEJAT UYGUR) oluşan Kolçak ailesinin, Eren'in internetten tanıştığı şarkıcı bir kızla İstanbul'a kaçmasının ardından apar topar geldikleri Taksim-Beyoğlu ekseninde yaşadıkları bir günlük macerayı işleyen komedi, taşra-metropol zıtlığı üzerine kuruyor hikayesini. İstanbul'un en kalabalık ve kozmopolit yerinde, ailenin nedense tek şivesiz konuşan üyesi Eren'i aramak için birbirinden ayrılan ve her biri kendi macerasını yaşayan Kolçaklar, tahmin edeceğiniz üzere, fal bakılan kahvelerden pavyonlara, türkü barlardan yerli David Copperfield'ların piyasaya salındığı tuhaf ailelere kadar türlü çeşit 'alem'lere dalıp çıkıyor. "Orta Anadolu'dan saf bir aileyi alıp İstanbul'un göbeğine atınca neler olur?" formülünün bir kez daha karşımıza çıktığı filmin en fazla dayandığı komedi unsuruysa, ailenin

Yozgat şivesi...

"Kaçma Birader" de son zamanlarda izlediğimiz 'sıcak aile komedileri'nde kendini gösteren senaryo zayıflığından payını alıyor. Bu zayıflık, tüm filmin bir skeçler toplamı olmasından kaynaklanıyor. Pekala bir televizyon dizisi olarak da karşımıza çıkabilecek bir proje bu aslında. (Filmin devam filminin çekileceğine dair sağlam inancı olan yapımcılar, rotayı finalde Berlin'e çeviriyor bile!) Bu handikaba rağmen filmin en güçlü yönü, şüphesiz oyuncu kadrosu. Hem bir yandan Zafer Algöz, Melek Baykal, Defne Yalın gibi tecrübeli ve sevilen oyuncularını hem de son yıllarda televizyonda kendini sevdiren genç kuşak oyuncuları (Emrah Kaman, Algı Eke, Cihan Ercan, Cemil Şahin) sayesinde "Kaçma Birader" in gişe başarısı ile kendinden söz ettireceği kesin.

Klişe bir fikirden yola çıkıyor.

Beyoğlu'na dair gerçekçi tespitleri var.

CEBERRUT

YÖNETMEN Özgür Yelence

OYUNCULAR Özgür Yelence,

Merve Akaydın, Ayşegül Kaygusuz,

Sinan Bengier, Tolga Demircan,

Seyit Alp Navruz

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 85 dk.

DAĞITIM MC Film

**BAŞTA BİR ÖĞRENCİ İŞİ
GİBİ SAVRUK VE DAĞINIK
GÖRÜNEN HİKAYE, VİLLADA
GEÇEN TÜM SAHNELERİYLE
BİR BÜTÜNE ULAŞIYOR.**

CEBERRUT", GERÇEK BİR OLAYDAN YOLA ÇIKARAK, ÜSTELİK OLAYIN GEÇTİĞİ İDDİA EDİLEN EVDE ÇEKİLEN BİR YAPIM. BU DA filmi son dönemlerde arka arkaya vizyona giren, yerli korku filmleri içerisinde, yapımı başka bir yere koyuyor. Tabii olayla, filmde anlatılan hikayenin ne kadar örtüştüğü tartışılır. "Ceberrut" 85 dakikalık bir film olmasına rağmen rahatlıkla iki bölümde incelenebilir.

İlk bölümde Youtube fenomeni olmak adına türlü maskaralıklar yapan bir grup gencin çok zavallı duran hikayesi. Ancak ikinci yarısında hikayeye eklenen ve filmin ayrıca yönetmeni olan Özgür Yelence'nin varlığı yapımı bambaşka bir alana çekiyor ve umulmadık bir şekilde film paranormal bir alanda yol alıyor.

Artık alay konusu olan gençler internette okudukları bir olay yüzünden şehir dışında bir villa kiralyorlar. Villada daha önce yaşamış bir anne-kızın trajediyle biten hikayesini filme almak isteyen gençler bu villada hiç ummadıkları bir varlıkla baş başa kalıyorlar.

"Ceberrut", benzerlerinin yaptığı gibi bu

durumu İslami referanslar ile açıklamaya yönelmiyor. Şeytansı varlığı daha çok klasik korku kalıpları içinde yorumlamaya çalışıyor. Fakat teknik anlamda bunu başaramasa da, oyuncuların özellikle ikinci yarıda sergilediği performansla korkutmayı başarıyor.

Kapanı kısılan gençler dini ritüellerle kurtulmaya çalışmıyor. Ne olduğunu anlayamadıkları bu varlık karşısında elleri kolları bağlı beklemiyorlar da. Ancak tüm çabaları bu mistik varlığın karşısında hiçbir işe yaramıyor ve çaresizlik hepsini tek tek yok edecek bir sürece doğru ilerliyor.

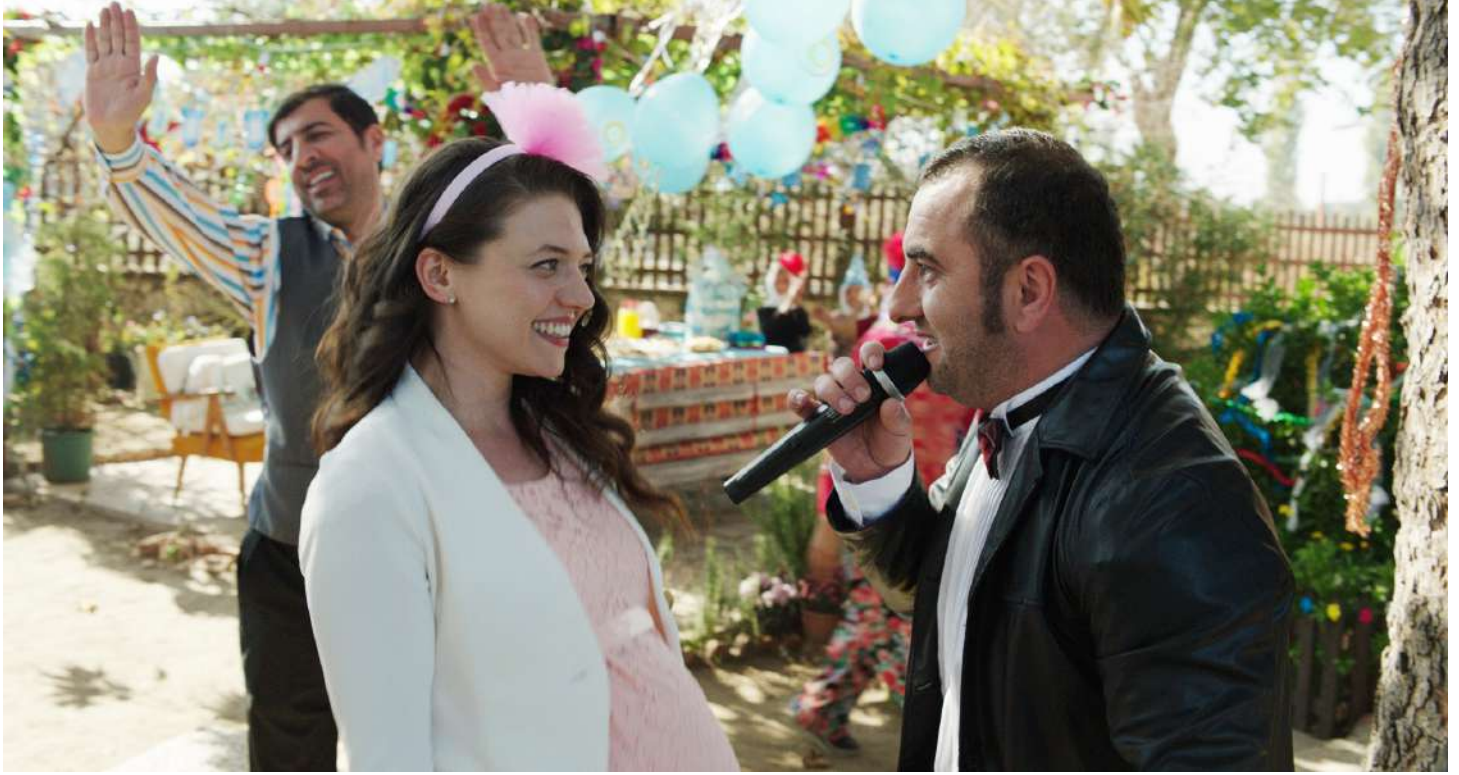
Başta bir öğrenci işi gibi savruk ve dağınık görünen hikaye, villada geçen tüm sahneleriyle bir bütüne ulaşıyor. Fakat bu, filmin tamamını kurtarmaya yetmiyor.

Usta oyuncu Sinan Bengier'in kısa ve mizahi emlakçı tiplemesi.

Filmin ormanda açılan ilk sahnesi tam anlamıyla bir çekim trajedisi.

ALİ KUNDİLLİ 2

YÖNETMEN Faruk Aksoy

OYUNCULAR Cem Gelinoğlu,

Zeynep Aktuğ, Sami Aksu,

Ezgi Tombul, Hakan Bilgin,

Ayşegül Atik, Gülnihal Demir

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 102 dk.

DAĞITIM TME

(The Moments Entertainment)

**CANI BENZİN ÇEKEN EŞİNE,
KURŞUNLU-KURŞUNSUZ
ESPRİSİNDEN, 'SUÇ'A
AŞERMESİNE KADAR BİR
DOLU KOMİK SAHNE VAR.**

TUTAN BİR FİLMİN DAHA SENESİ DOLMADAN, İKİNCİSİNİN HATTA ÜÇÜNCÜSÜN ÇEKİLDİĞİ BİR DÖNEMDE, ALİ KUNDİLLİ'NİN DE bu rüzgarı pas geçmesi beklenemezdi.

Bilindiği üzere Ali Kundilli bir 'Vine' fenomeni. Vine, Twitter'ın sahibi olduğu, kısa videolar paylaşmaya yarayan bir cep telefonu uygulaması. Nasıl ki Twitter'da 140 karaktere sığdırdığımız düşünceleri paylaşıyorsak Vine'da da yine 6 saniyelik videolar çekip paylaşabiliyoruz. İşte bu özelliğini kullanarak kendi izleyici kitlesini yaratan Cem Gelinoğlu, yarattığı Ali Kundilli karakteriyle geçtiğimiz yıl oldukça kârlı bir filme imza atmıştı.

Gelinoğlu'nun, 500 bin'i aşan seyirci sayısıyla hatırı sayılır bir kitleye ulaştığı söylenebilir.

İlk filmin rüzgarıyla gelen bu ikinci film aslında kaldığı yerden devam ediyor. Yaşadığı mahallenin abilerinden Ali ve Vedat'ın sevdiği iki kardeşle evlenmeleri ve çocuk yapma serüvenleri aslında bir bakıma ilk filmin hikayesinden daha kaliteli bir mizahi yapıya sahip. Önceki filmin dağınık ve savurgan hikayesi ikinci filmde

toparlansa da, oyuncuların sürekli bağırın ve koşturan halleriyle film başından sonuna sürekli patinaj yapıyor. Bir rüyanın peşine takılıp, büyük annelerinin yaşadığı köye giden Ali ve ekürisi, karısının istekleri yüzünden aslında bir hayli komik duruma düşüyor. Canı benzin çeken eşine, kurşunlu-kurşunsuz esprisinden, çikolata çalarak 'suç'a aşermesine kadar bir dolu komik sahne var. Ancak Vine alışkanlıkları yüzünden olsa gerek saman alevi gibi bir anda olup biten olaylar yüzünden kopuk kopuk ilerliyor. Bu da hikayenin tutarlılığını oldukça zedeliyor.

Hiç şüphe yok ki üçüncüsünü garanti eden bu film de gişede yapımcısının yüzünü güldürecektir. Ama şu da bir gerçek ki karakterin tutunabilmesi ve başka filmlere de evrilebilmesi için daha çok baruta ihtiyaçları var.

Vuvuzela ile uyandırılma sahnesi.

Kaybolan heykelin bulunduğu an inandırıcılıktan öylesine uzak ki.

BABALAR SAVAŞIYOR

5. DALGA

KAÇMA BİRADER

KOD ADI: LONDRA

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ALİ KUNDİLLİ 2	★★						
BABALAR SAVAŞIYOR / DADDY'S HOME	★★			★★★★	★★		
5. DALGA / THE 5TH WAVE	★			★★	★		
CEBERRUT	★★						
KAÇMA BİRADER							
KOD ADI: LONDRA / LONDON HAS FALLEN							
AŞK VE GURUR + ZOMBİLER / PRIDE AND PREJUDICE AND ZOMBIES	★				★★		★★
AŞKIN SEÇİMİ / THE CHOICE				★★			★★
AYI KARDEŞLER: KURTARMA OPERASYONU		★★					
ÇAĞIRILAN	★						
DANİMARKALI KIZ / THE DANISH GIRL	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
DEADPOOL	★★★★★	★★★★★	★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★
DÜNYANIN EN GÜZEL KOKUSU	★★			★★			
GİZLİ DÜNYA / ROOM	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★
HESAPLAŞMA / MISCONDUCT	★★	★★		★★	★★	★★	★★
HES@PTA AŞK				★★★★			
MEL-UN	★						
MISİR TANRILARI / GODS OF EGYPT	★★★★			★★★★	★★		
OSMAN PAZARLAMA					★		
SAUL'UN OĞLU / SAUL FIA		★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
SENARİST					★		
SESSİZ ÇIĞLIK / LOUDER THAN BOMBS					★★★★		
ZEBANİ / THE STRANGER		★★					
İLİŞKİ DURUMU: KAÇAMAK / SHE'S FUNNY THAT WAY				★★★★	★★★★		★★
SİRADIŞI ANNE / RICKI AND THE FLASH	★★★★	★★		★★★★			★★

DORIS LESSING, “BÜYÜKANNELER” VE DİKKAT ŞEHVET!

“Perfect Mothers” filminin uyarlandığı **Doris Lessing**’in “Büyükanneler”i, Kırmızı Kedi Yayınevi’nce okurlara sunuldu. **Burjuvazinin** aşka, cinselliğe, şehvete, aileye, gençliğe ve **‘yaşlılığa’** yaklaşımının, **uç noktalarda** gezinen bir örneği bu film ve kitap.

ILK OKUDUĞUM DORIS LESSING ROMANI, 1992’DE AFA YAYINLARI’NDAN ÇIKAN “TERÖRİST”İ (THE GOOD TERRORIST)... LESSING’İN, İRA’YLA İLİŞKİLİ BİR KOMÜN EVİNİ DERLEYİP TOPARLAMAYA ÇALIŞAN GENÇ KIZ ALICE Mellings’in öyküsünü anlattığı bu sıra dışı roman, geçen yıl Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından orijinal adına uygun biçimde “İyi Terörist” olarak tekrar yayımlandı. 23 yıl sonra tekrar okudum, gene çok sevdim ve beyazperdeye aktarılmamış olmasına bir kez daha hayıflandım.

İngiliz sömürgeciliğinin bir sonucu olarak 1919’da İran’da doğan, çocukluğu sömürgecilerin koyduğu adla Rodezya, devrimden sonra Zimbabve adını alan ülkede geçen ve 2013’te yaşama veda eden Doris Lessing’in toplam dört yapıtı sinemaya uyarlanmış durumda: “Killing Heat” (1981), “Memories Of A Survivor” (1981), “Perfect Mothers” (2013), “My Friend Victoria” (2014).

“Perfect Mothers”, yazarın “The Grandmothers” adlı uzun öyküsünden (ya da kısa romanından) uyarlanan, Türkiye’de “Yasak Aşk” adıyla İstanbul Film Festivali’nde gösterilen ve ardından ticari gösterime giren, Robin Wright ve Naomi Watts’in beyazperdede tüm çekicilikleriyle arzıendami edip, olgunluk dönemlerinde birbirlerinin oğullarıyla cinsel aşka yelken açan iki çocukluk arkadaşını canlandırdıkları film... İşte bu öykü ve üç öyküyü daha içeren, ilk Türkçe basımı 2008’de gerçekleşen “Büyükanneler”, geçen ay Kırmızı Kedi tarafından okurlara sunuldu. Pınar Güncan’ın çevirdiği kitapta, yukarıda söz ettiğim “My Friend Victoria”nın, yani “Victoria Ve Stanevey Ailesi” öyküsünün de yer aldığını belirtiyim. 343 sayfalık kitapta Lessing’in sinemaya aktarılmış iki uzun öyküsü bulunuyor anlayacağınız.

Yeri gelmişken bir de not düşeyim;

yazarken fark ettim, belki siz de farkındasınızdır, hafiften bir ‘ad karmaşası’ söz konusu ki Avustralya-Fransa ortak yapımı “Yasak Aşk”ın uluslararası dolaşımında “Two Mothers” ve “Adore” adlarıyla da tanındığını söylersem, zihniniz iyiden iyiye karışabilir. “Yasak Aşk”ın bir başka özelliği de Fransız yönetmen Anne Fontaine’in 1993-2011 arasında çektiği 11 filminden sonra ilk kez İngilizce çekilmiş bir filme imza atmış olması...

Her neyse... Muhafazakar bir okur ve seyirciyi çok geçmeden çileden ve baştan çıkartabilecek bir öykü anlattığı malum “Yasak Aşk”ın ya da kitabı olarak “Büyükanneler”in. Burjuvazinin aşka, cinselliğe, şehvete, aileye, gençliğe ve ‘yaşlılığa’ yaklaşımının, uç noktalarda gezinen ama herhangi bir ‘rahatsız edicilik’ içermeyen bir örneği bu film. Lessing’in öyküsünü okuduğunuzda da aynı şey hemen göze çarpıyor, film gibi öyküde de hiçbir sömürüye başvurulmadığını görüyor ve bu ‘serüvene’, büyük saygı duyamasanız bile saygısızlığı da aklınızdan bile geçirmiyorsunuz. Neticede yaşanan, bir enstest ilişki değil... Ve kuşkusuz ki “Ahlak nedir?” sorusunun zihninizde yankılanması başlıyor, bu ‘karmaşık’ serüvenin sonuna geldiğinizde.

Son derece yalın biçimde şu satırlarda dile getiriliyor, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmayabileceği:

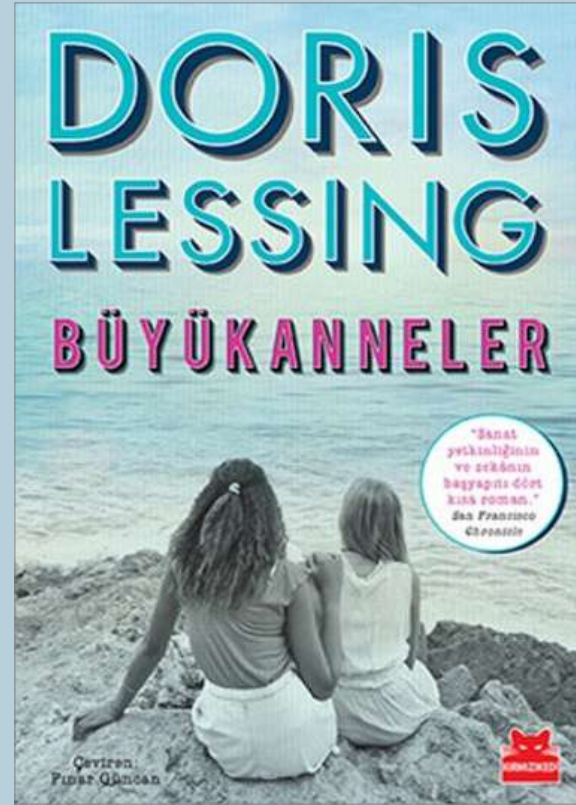
“Peki çocuklar biz yaşlı kadınlardan bıktıklarında ne yapacağız?

- Ben gözlerim patlayana kadar ağlayacağım. Sonra da çökmeye başlayacağım.

- Güzel güzel yaşlanacağız, dedi Lil.

- Cehennem gibi, dedi Roz. O yolun her santimini savaşıarak geçeceğim.

Henüz yaşlı kadınlar değillerdi, hatta yaşlılığın yakınlarında bile değillerdi. Yine

de kırkın üzerindeydiler ve çocuklar artık kesinlikle çocuk değildi, vahşi güzellik çağları geçmişti. Şimdi bu iki güçlü, kendine güvenen, yakışıklı genç adamı gördüğünüzde bir zamanlar şehvet ve aşkla olduğu gibi dehşetle de çarpılan gözleri üzerlerine çektiklerini düşünemezsiniz. İki kadın bir gün birbirlerine, iki çocuğun eskiden genç tanrılara benzediklerini hatırlatarak eski fotoğrafların altını üstüne getirdiler ve bir zamanlar orada olduğunu bildikleri şeyi hiçbir şekilde bulamadılar: Tıpkı kendi eski fotoğraflarına bakarken iki sevimli kızıdan başka bir şey göremedikleri gibi.”

İki hafta sonra görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

HAYAT VAR

Reha Erdem'in 2008 tarihli başyapıtı **“Hayat Var”**, çocukluktan ergenliğe geçiş aşamasındaki başkarakterinin yaşadıklarıyla, insan denen yaratığın ‘çarpık’ ruh halini deşifre ediyor, onun taşıdığı ‘umut’ potansiyelini de es geçmeden. Fransa’nın Oscar adayı “Mustang”ın beş kızından biri olan **Elit İşcan'ın** Hayat performansı ise ‘kanayan yara’ tadındaki bu çalışmayı adeta ‘pürüzsüz’ hale getiriyor, olanca masumiyetiyle...

REHA ERDEM'İN TARİFİ İMKANSIZ HİKAYE ANLATMA BECERİSİNİN İŞİĞİNDE HAYAT BULAN “HAYAT VAR”, BİR YANDAN VAROLUŞUN BUNALTISINI YAMACIMIZA GETİRİRKEN, ÖTE YANDAN DA ‘SÖYLENMEMESİ GEREKENLER’ ÜZERİNDEN YÜRÜYEN BİR GÖRÜNTÜ ÇİZİYOR. ÇİZİLEN BU GÖRÜNTÜ KARŞISINDA BİZLERİN ALDIĞI POZİSYONSA YEDİNCİ sanata duyduğumuz saygının yan etkileriyle anlam kazanıyor, keskinleşen bakışımızın kaynaklarından birine dönüşüyor.

“Hayat Var”ın baş karakteri Hayat, çocukluktan ergenliğe geçme aşamasında bir kızcağız. Anne-babası ayrılmış, balıkçı babası ve yatalak dedesiyle birlikte küçük bir kulübede yaşıyor. Çevresindeki bütün büyüklerin kendisini farklı şekillerde -isteyerek ya da istemeyerek- istismar etmesine karşı ‘tepkisiz’ görünüyor, onlara ve olanlara yabancılaşarak kendini bir kabuğun içine yerleştiriyor. Çevresinin kötücüllüğü karşısında onun da ‘iyi niyetli’ olma gibi bir hedefi yok. Bir çıkış noktası arar gibi bir hali de yok ama geleceğinde ‘hayat’ın var olup olmayacağına dair bir fikre sahip kılıyor bizi eylemleriyle (ya da eylemsizliğiyle). Kısacası, Türkiye sinemasında pek de örneğine rastlamadığımız bir hikaye ve kahramanla (anti-kahraman demek daha doğru olur) yüzleşiyoruz “Hayat Var”da.

Reha Erdem, önümüze koyduğu son derece ‘acı’ yemeği sindirmemiz için fırsat da tanımlıyor aslında bize. İki saat boyunca

kılçıkları ayıklanmamış bir balığı boğazımızdan geçirmeye çalışıyor ve içimizi kanatıyor, ama zorlamaya da devam ediyor. Bu söylediğimizden olumsuz bir anlam çıkmasın, zira Erdem’in bunu başarıp seyirciyi ‘mutsuz’ kılmasının ardından gelen ‘tatmin’ duygusu kelimelerle anlatılacak gibi değil. Ana karakterin çevresinde kümelenen ve akbabalar gibi üzerine üşüşen yan karakterlerin derinliklerine de hakim bir görüntü çizen senaryo, insan denen yaratığın ‘çarpık’ ruh halini deşifre etmemizi sağlarken, bir yandan da onun taşıdığı ‘umut’ potansiyelini de es geçmeyen bir yapı kuruyor. Bilinçli bir ‘rahatsız edicilik’le başlayıp nihayete eren Hayat’ın serüvenini takip ederken yaşadıklarımız, toplumsal kuralların yerle bir edildiği bir bütünün getirdiği ‘isyan’ın da habercisi oluyor. Toplumun ‘ayıp’ ya da ‘günah’ diye tanımladığı ve çoğu zaman görmezden geldiği kimi çözümlerin bu filmle dillendirilmesi, yapımın yarattığı ‘baldıran’ etkisini güçlendiriyor, filmi bir tür ‘ağıt’ formuna da kavuşturuyor.

Reha Erdem’in 2006 tarihli filmi “Beş Vakit”te de izlediğimiz genç aktris Elit İşcan’ın geleceğin yıldızları arasına gireceğinin garantisi gibi görünen performansı, “Hayat Var”ı baştan sona sürükliyor, zenginleştiriyor. Onun ‘masumiyet’in insan formuna bürünmüş görüntüsünün ardında yatan anlamlarla da değerlendiriyor bu ‘kanayan

yara' tadında film. Yarayı destekçe deşen, tam kapanacakken yeniden acımasızca darbesini indiren Reha Erdem, Elit İşcan'ın karakterinin derinleşip performansının zirve yapmasında büyük pay sahibi kuşkusuz. Karakterin iki saate yayılan ve filmin neredeyse her sahnesine sinen yalnızlığını kusursuzca veren İşcan, yönetmenin tercihlerinin arkasındaki 'anlam'ın dört dörtlük bir yansıması oluyor sonuç olarak.

Diğer oyuncuların da hikayeye çok şeyler kattıklarını düşündüğümüz "Hayat Var"da, özellikle babayı canlandıran Erdal Beşikçioğlu'nun karakterindeki gelgitlerin üstesinden ustaca geldiğini söyleyebiliriz. 'Sorumlu' ve 'sorunlu' olmak gibi iki sınırlayıcı kavramı bünyesinde barındıran baba karakteri, Beşikçioğlu'nun oyunculuğuyla 'kilit' anlamlara gebe bir görüntü çiziyor ve Hayat'ın yazgısının belirleyicileri arasında bir adım öne çıkıyor.

Bu filmi 'özel' kılan elemanlardan biri de ses tasarımı kuşkusuz. Türkiye sinemasında benzerini görmediğimiz bu çalışma, sesi de adeta bir karakter gibi kullanarak filmi güçlendiriyor. Karakterin yabancılaşması atmosfer sesleriyle de destekleniyor, hatta sadece seslerle bir hikaye anlatılıyor da denebilir.

Buna eşlik eden müziklerse tam anlamıyla yabancılaşmanın hasını

yaşatıyor. Orhan Gencebay'ın "Aklım Takıldı" şarkısının kullanımı, bizleri binlerce soruyla baş başa bırakarak nedensellik çukuruna atıyor ve oradan çıkmamıza imkan tanımıyor. Hayat'ın elindeki bebeğin söylediği ve filmin İngilizce adı olan "My Only Sunshine" da tekrarlarıyla hikayenin çıkışsızlığını vurgulama işlevi üstleniyor. Öte yandan sinematografik olarak da gücünü hissettiren bir film "Hayat Var". Boğazda çekilmiş sahneler ve özellikle de final sahnesi, dudak uçuklatacak bir mükemmeliyetin habercisi gibi. Son sahnede yaratılan atmosferin destansı bir görsellik taşıdığını, bir tür 'hayatla düello' havasına sahip olduğunu ve antolojilere geçeceğini söylemekse yanlış olmaz sanırız.

Sinemamız için 'yeni bir kapı' açacağına inandığımız "Hayat Var", Antalya Altın Portakal Film Festivali jürisi tarafından pek sevilmemiş ve herhangi bir ödüle değer bulunmamıştı. Buna karşın, festivaldeki SİYAD Jürisi tarafından 'en iyi film' seçilmiş ve özellikle eleştirmenlerin gözdesi olmuştu. Seyirciye hazını zor bir iki saat sunan Reha Erdem, 'şirin' görünme kaygısı taşımadan ve hiçbir şekilde taviz vermeden hayata geçirdiği çalışmasıyla sapına kadar sinema yapmaya devam edeceğini ve özellikle hikaye anlatımında denemeyi sürdüreceğini işaret ediyor burada...

AZ SÜRPRİZLİ, ÇOK “RENKLİ”

“Diriliş” gibi izleyicileri ikiye bölen ya da “Büyük Açık” gibi muhafazakâr üyelerin ilişki kuramayacağı bir filmin yerine, **“Spotlight” gibi hemen herkesin üzerinde anlaştığı, önemli meselelere parmak basan** ve klasik sinema diline sahip bir filmin ödül almasına çok da şaşırmamak gerek.

İKİ YIL ÜST ÜSTE HİÇBİR AFRIKALI AMERİKALI OYUNCUNUN OSCAR’A ADAY OLMAMASININ ARDINDAN OSCAR ÖDÜLLERİNİN ÇOK “BEYAZ” OLDUĞUNA DAİR TARTIŞMALAR BAŞLAMIS VE AKADEMİ İRKÇİLİKLA suçlanmıştı. 28 Şubat Pazar akşamı Los Angeles’taki Dolby Theater’da düzenlenen törene de ödüllerden çok bu tartışmaların damga vurduğunu söylemek mümkün. Sivri diliyle kendine has bir mizah anlayışına sahip olan Afrikalı Amerikalı komedyen Chris Rock’ın esprilerinin ana teması da haliyle sektörün “beyaz”lığı oldu. Tören ise günah çıkarırcasına etnik farklılıkları görünür kılma telaşıyla bezeliydi. Her kategorinin bir beyaz ve bir de beyaz olmayan bir aktör tarafından sunulması, En İyi Film Oscar’ının Morgan Freeman tarafından takdim edilmesi, tören içindeki kliplerin endüstrinin etnik farklılıkları görmezden gelmesine dair hicivlerden oluşması bu telaşın en önemli kanıtları. Akademi başkanı Cheryl Boone Isaacs’ın tören esnasında yaptığı konuşma ise endüstriye bir mesaj niteliğindeydi. Farklı etnik kökenden Amerikalıların filmlerdeki temsilinin artması konusunda endüstriye mesaj yollayan Isaacs’ın çağrısının ne kadar etkili olacağını önümüzdeki yıllar gösterecek. Bu çağrıya ilk yanıt J.J. Abrams’ın ortakları arasında yer aldığı yapım şirketi Bad Robot’tan geldi. Şirket bundan sonra üreteceği filmlerde “farklılık” kotası uygulayacağını açıkladı.

Ödüllere bakıldığında ise birkaç sürprizin dışında, her sene olduğu gibi, hemen herkesin tahmin ettiği isimler Oscar heykelciklerine ulaştı. Oscar öncesi verilen ödüllerin “Büyük Açık” (The Big Short), “Spotlight” ve “Diriliş” (The Revenant) arasında paylaştırılmış olması, En İyi Film Oscar’ı için kesin bir favorinin olmadığını gösteriyordu. Yönetmenler Birliği Ödülü’nün yanında İngiliz Akademi Ödülleri’nde En İyi Film ve En İyi Yönetmen ödüllerini kazanan “Diriliş” bir adım önde gibi görünse de, güçlü bir favori olarak değerlendirilmeyordu. Bu tahminler boşa çıkmadı ve “Spotlight”, En İyi Film Oscar’ına ulaşan yapım oldu. Oscar’ın işaretlerinden sayılan Oyuncular Birliği’nden En İyi Toplu Oyunculuk ödülü kazanan yapımın en büyük desteği aktör ve aktrislerden aldığı söylenebilir. Akademi üyelerinin neredeyse yarısının oyuncularından oluşması filmin büyük ödüle ulaşmasına büyük katkı sağladı. Oyuncuların desteğinin yanında, En İyi Film kategorisinde uygulanan oylama sisteminde “Spotlight”ın zafere ulaşmasının nedenlerinden biriydi. (Akademi, hemen herkesin üzerinde hemfikir olduğu bir filmin büyük ödüle ulaşması için üyelerden En İyi Film adaylarını sıralamasını istiyor.) “Diriliş” gibi izleyicileri ikiye bölen ya da “Büyük Açık” gibi muhafazakâr üyelerin ilişki kuramayacağı bir filmin yerine,

“Spotlight” gibi hemen herkesin üzerinde anlaştığı, önemli meselelere parmak basan ve klasik sinema diline sahip bir filmin ödül almasına çok da şaşırmamak gerek. Fakat “Spotlight”ın güçlü bir En İyi Film Oscar’ı galibi olduğunu söylemek zor. En İyi Film’in yanında sadece En İyi Özgün Senaryo Oscar’ına ulaşan yapım, “Harikalar Sirki”nden (The Greatest Show on Earth, 1952) bu yana en büyük ödülün yanında sadece bir tane daha Oscar heykelciği kazanan ilk film oldu.

EN İYİ YÖNETMEN SEÇİLEN ALEJANDRO GONZÁLEZ İNÁRRITU İSE JOHN FORD VE JOSEPH L. MANKIEWICZ’İN ARDINDAN BU KATEGORİDE ÜST ÜSTE OSCAR KAZANAN ÜÇÜNCÜ İSİM OLARAK TARİHE geçti. Bu kategorinin son yıllarda ABD’li bir yönetmene gitmemesi ise dikkat çekici. Son üç yıldır Meksikalı yönetmenlere giden En İyi Yönetmen Oscar’ına ABD’li bir yönetmen en son 2010 yılında ulaşmıştı. 2011 yılında İngiliz yönetmen Tom Hooper, 2012’de Fransız Michel Hazanavicius ve 2014’te ise Tayvan asıllı Ang Lee En İyi Yönetmen Oscar’ına uzanan isimlerdi.

Oyunculuk kategorilerinde ise herkesin tahmin ettiği üç isim Oscar heykelciğine uzandı. En İyi Erkek Oyuncu seçilen Leonardo DiCaprio’nun zaferi gecenin en çok konuşulan anlarından biriydi. İnternette dönen videolara bakılırsa, DiCaprio’nun hayranlarının oyuncunun kendisinden daha

çok sevindiğini görmek mümkün. En İyi Kadın Oyuncu dalında ödüle uzanan Brie Larson ise genç yaşta kazandığı bu başarıyla güçlü bir filmografiye sahip olacağının işaretini vermiş oldu. Yardımcı Kadın Oyuncu Oscar'ı ise aslında rol aldığı filmin başrol kadın oyuncusu olan Alicia Vikander'a gitti. Oyunculuk dallarında tek sürpriz Yardımcı Erkek Oyuncu kategorisinde geldi. Oscar öncesinde sadece Altın Küre kazanmasına rağmen hemen herkesin ödüle ulaşacağını düşündüğü Sylvester Stallone büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Fakat, İngiliz tiyatrosunun en saygın isimlerinden Mark Rylance'ın Steven Spielberg imzalı "Casuslar Köprüsü" (Bridge of Spies) ile Oscar'a ulaşmasına kimse itiraz etmeyecektir. Eleştirmen ödüllerini kazanan ve kategorinin en

beğenilen performansını gösteren Rylance hakkıyla Oscar'a uzandı.

ALTI DALDAN GALİP ÇIKARAK GECENİN EN FAZLA ÖDÜL KAZANAN FİLMİNE DÖNÜŞEN "MAD MAX: FURY ROAD"UN İSE TÖREN ESNASINDA KÜÇÜK BİR HEYECAN YARATTIĞINI SÖYLEMEK MÜMKÜN. FİLMİN, Kostüm Tasarımı, Ses Kurgusu ve Ses Miksajı gibi favori gösterilmediği kategorileri kazanması George Miller'ın En İyi Yönetmen kategorisinde zafere ulaşacağına dair bir sinyal olarak okunsa da beklenen olmadı. Teknik kategorilerdeki en büyük sürpriz ise Görsel Etket dalında oldu. "Mad Max", "Marşlı" (The Martian), Diriliş ve Star Wars gibi devasa prodüksiyonların arasından sıyrılıp ödüle uzanan düşük bütçeli bağımsız bilimkurgu "Ex Machina", son yılların en büyük sürprizlerinden birini

yaptı. 15 milyon dolar gibi oldukça mütevazı bir bütçeyle çekilen filmin başarılı görsel efektlerinin takdir edilmesi, bu daldaki ödül 'en çok' efektli filme vermeyi seven Akademi'den beklenmedik bir çıkıştı. "Yerçekimi" (Gravity, 2013) ve "Birdman"ın (2014) ardından "Diriliş" ile tekrardan En İyi Görüntü Yönetimi Oscar'ına uzanan Emmanuel Lubezki ise kırılması zor bir rekora imza atarak bu kategoride üç yıl üst üste zafere ulaştı.

Yabancı Dilde En İyi Film Oscar'ı beklenildiği üzere Macaristan'ın adayı "Saul'un Oğlu"nun (Saul Fia) olurken, En İyi Animasyon Oscar'ı hemen herkesin beğenisini kazanan "Ters Yüz'e" (Inside Out), En İyi Belgesel Oscar'ı ise adaylar arasındaki en popüler yapıma, "Amy"e gitti.

Herkes Leonardo DiCaprio'nun altıncı

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

"Diriliş" in en garanti ödülleri sahiplerini buldu...

Chris Rock'ın sivridilli sunuşu gece boyunca sürdü...

"Ters Yüz"ün (Inside Out) en iyi animasyon seçilmesi kimseyi şaşırtmadı...

"Mad Max: Fury Road" hakettiği 6 Oscar'la kapattı geceyi...

adaylığında Oscar'a uzanmış olmasına sevinirken, gecede altıncı adaylığında ilk defa Oscar'a kavuşan bir isim daha vardı. Usta müzisyen Ennio Morricone, Quentin Tarantino'nun "The Hateful Eight" için bestelediği müziklerle ilk defa En İyi Müzik dalında Oscar kazandı. Akademi 2007 yılında Morricone'ye Onur Ödülü vererek Oscar'sız bıraktığı ustadan adeta özür dilemişti. 87 yaşındaki Morricone'nin Oscar kazanan en yaşlı sanatçı olduğunu da not düşelim.

En İyi Özgün Şarkı kategorisinde de gecenin sürprizlerinden biri yaşandı. Sam Smith ve James Napier'in "Spectre" için bestelediği "Writing's On The Wall" hiç kimsenin beğenmediği bir Bond şarkısı olarak adını tarihe yazdırmıştı. Sürpriz bir şekilde adaylık kazanan yapımın ödülün yanından bile geçemeyeceği düşünülüyordu. Herkes Lady Gaga ve Diane Warren'ın, üniversitelerdeki taciz skandallarını ifşa eden belgesel "The Hunting Ground" için besteledikleri mesaj dolu şarkının galip çıkacağından emindi. Fakat Akademi, ödülü "Writing's On The Wall" a vererek büyük bir hayal kırıklığı yarattı.

"S POTLIGHT'IN İKİ, "DİRİLİŞ"İN ÜÇ, "MAD MAX"IN ALTI ÖDÜLE GECEYİ KAPATTIĞI 88. AKADEMİ ÖDÜLLERİ'NDE GECEYE DAMGASINI VURAN BİR FİLM OLDUĞUNU SÖYLEMEK ZOR.

Genel olarak zayıf bulunan 2015'in en beğenilen filmlerinden "Carol"ın En İyi Film ve En İyi Yönetmen dallarında adaylık kazanamaması Akademi'nin verdiği en utanç verici kararlarından biri olarak tarihe geçecektir.

Törenin ardından ise önümüzdeki senenin Oscarları için bahisler açıldı. Afrikalı Amerikalıların endüstride ve Oscar ödüllerindeki görünmezliğinin tartışıldığı bir yılın ardından, önümüzdeki sene Oscar'larda ses getirecek bir filmin ayak sesleri duyulmaya başlandı. Ocak ayında gerçekleştirilen Sundance Film Festivali'nde büyük yankı uyandıran ve Fox Searchlight tarafından 17,5 milyon dolar gibi rekor bir fiyata satın alınan köle isyanı filmi "The Birth of a Nation"ın şimdiden 2017 yılında gerçekleştirilecek törenin favorileri arasında olması tahmin ediliyor.

Hasan Cömert, Evrim Kaya ve Şenay Aydemir'le

ON SEANSI

her cuma
saat: 22.00'de

www.hayattv.net

/hayat_tv

posta@hayattv.net

Frekans Bilgilerimiz: Türksat 3A, Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

milyonerlerin değil, milyonların televizyonu

hayat
televizyonu

EDI

‘Hayat, hayattır. O kadar’ diyor **2002 tarihli Polonya yapımı**. İçerdiği Slav hüznünü, masalsı ama aynı oranda ayakları yere basan bir toplumsal gerçeğin içerisine sıcaklık ilıştiren **“Edi”, keşfedilmeyi bekleyen, sessiz, bilge ve şefkatli bir el** olarak dokunuyor omuzunuza... Efeksiz, yaldızı olmayan, bağırmayan; usul usul, insanı, hayatı, gerçeği, ‘başka türlü bir şeyi’ arzulayan, senteze varmaya çalışan koca yürekli bir film “Edi”.

AHMET ERHAN DİZELERİ GİBİ “EDİ”. BURUK, YALNIZ, TEDİRGİN, YENİK BELKİ AMA FARKINDA, SAMİMİ VE İNADINA UMUT DOLU! ‘BURASI CENNET DEĞİL, ÇALIŞMAMIZ GEREKİYOR’ DİYOR EDİ, DOSTU JURECZEK’E... BİRBİRLERİNİN HEMEN HER ŞEYİ OLAN İKİ DOST, HURDACILIKLA GEÇİNİYORLAR. ÖZELİKLE METAL PARÇALAR İYİ PARA EDİYOR. Hayat zor, çok zor... Zengin mahallelerde işe yarayan fazla ‘kilolu’ metal eşyalar çıkıyor önlerine. Zenginler çöplere ilginç şeyler atıyorlar. Henüz çalışır vaziyette, bozulmamış televizyonlar mesela, kullanılabilir bisikletler, çalışan oyuncaklar, okunabilir kitaplar. Jureczek bu ‘meseleyi’ kavramakta zorlansa da, Edi, sabırla anlatıyor dostuna. Normal karşılamak gerek, onların alışkanlığı bu, diyor. Çamaşır makineleri, televizyonlar, daha neler neler, yoksa burası cennet mi? diye yineliyor sorusunu Jureczek.

Yönetmeni ve senaristi Piotr Trzaskalski’nin, ilk uzun metraj kurmacası “Edi”. Senaryoyu, Wojciech Lopianka ile birlikte kaleme almışlar. Berlin Film Festivali’nden aralarında, Don Kişot, FIPRESCI ve Ekümenik Jüri gibi prestijli ödüllere dönen dram, toplam yirmi ödüllü; zihne hemencecik yerleşip orada uzun zaman kalabilecek o özel yapımlardan biri. Yoksul, o ölçüde yoksun, gayri safi milli hasılanın yanı sıra, gayri safi milli mutluluktan da pay alamamış iki dostun öyküsü. Saygın film okulu ile tanınan Polonya’nın ikinci

büyük şehri olan Lodz’da geçiyor öykü. Łódź diye yazılan ve ‘vuc’ diye okunan ‘gr’ şehrin sokaklarında dolanıyor iki kahramanımız. Yaşama tutunma derdindeler.

Daha iyi bir yaşam ve her odada bir televizyon düşleyen alkol sevdalısı kekeme, hayalperest Jureczek ile geçmişinin ıssız ama güzel anılarıyla yaşayan, çoğu zaman uzaklara dalıp giden, mantıklı ve çok okuyan Edi. Edi, eski kitapları; özellikle Shakespeare klasiklerinden Romeo ve Juliet’i satır satır okurken, dostu Jureczek, bunlardan ne anlıyorsun diye sorar. Daha mı akıllı olmak istiyorsun yoksa? ‘Huzur bulmak için’ der Edi, sadece huzur.

Kirli, kanunsuz işler çeviren belalı iki kardeşin ‘prenses’ lakaplı kız kardeşlerine ders çalıştırmaktadır okumuş yazmış Edi. Kızı, kilit altında tutan ağabeyleri, gizli sevgiliye engel olamazlar tabii ve prenses hamile kalır. Korkudan, çocuk Edi’den oldu der. Böylelikle Edi ve Jureczek için yeni bir sayfa açılmış olur. Her türlü olanaksızlığa, ilgisizliğe, yalnızlığa ve yoksunluğa rağmen, hayat hayattır!

Dünyada senden yalnızca bir tane vardır Edi’ye göre. ‘Bu gerçek sana yetmiyor mu’ diye sorar dostuna. Ona, tekrar tekrar Romeo ve Juliet’in tedavi edici ve ruhu besleyen satırlarını okur, okur... Peki ya

adalet? Kimin için vardır adalet? Mülkiyet, sessiz kalmak, başka bir hayatın düşü? Kim sorumludur küçük insandan? Kim bakar, kim ilgilenir onunla? Toplum, seni düşünür, senin için kaygılanır mı?

Şimdi, şu anda olanlar önemlidir Edi'ye göre. Sonrası değil! Bu dünyada isimlerimizi değil sadece; hiçbir şeyi kendimiz seçemiyoruz der, Edi. O vakit, biz ne zaman istiyorsak Noel o zamandır! Bir suyun kenarındaki iskeleden ellerini denize değdiren o çocuk... Büyüyor ve yeniliyor. Terk ediyor çok sevdiği yemyeşil kırsalı. Gri kentin acımasız kuralları içinde tutunma derdindeyken, yeni bir başlangıç ümidi sarıyor benliğini. İnsanca düşler kuruyor. Küçük, sıcak, yalın ve sıradan düşler. Ama olmuyor işte. Düş kurmak da başkaları için. Orhan Veli'nin ölümsüz şiiri Giderayak gibi aynı: "Handan, hamamdan geçtik, gün ışığındaki hissemize razıydık; saadetinden geçtik, ümidine razıydık; Hiçbirini bulamadık. Kendimize hüznü icat ettik, avunamadık. Yoksa biz... Biz bu dünyadan değil miydik?"

İki başrol oyuncusunun kelimeleri kifayetsiz bırakan performansları sonra... 'Edi' rolünde Henryk Golebiewski ve 'Jureczek' rolünde Jacek Braciak can yakıyorlar! Suya düşen yağmur damlalarının kimsesizliğinden tutun da, bir ortaçağ portresini andıran karanlık odadaki hüznü resitalini resimleyen tecrübeli görüntü

yönetmeni Krzysztof Ptak'ın kamerası ve Wojciech Lemanski'nin kalbe dokunan notaları, Slav sinemasının 'sağlam' temelini yeniden hatırlatıyor, bir sürü abur cubur arasında yorulmuş zihinlere. Efeksiz, yaldız olmayan, bağırmanın; usul usul, insanı, hayatı, gerçeği, 'başka türlü bir şeyi' arzulayan, senteze varmaya çalışan koca yürekli bir film "Edi".

Ahmet Erhan dizeleri tadında demiştik 'Edi' için. Öyle. "Yaşamak, seni seviyorum demenin başka türlü? Beraber kalmak, umut etmek, o zavallı kalabalığa; dünyanın hakimi olduklarını sananlara kin gütmemek, kendi küçük dünyanda o gerçek öykünü oturup her sabah tekrar yazmak. "Ağzında bal gibi tatlı bir türkü, bir inip bir çıkmak bu yokuşu" A. Kadir'in dediği gibi.

Güzel, değerli kitaplarla ruhunu beslemek. Huzur bulmak. Bir suyun kenarında, o en iyi hissettiğin ana dönmek tekrar. Yenilip, yenilip, tekrar denemek. Daha iyi yenilmenin bahtiyarlığını duymak yürekte. Birlikte kalmak! Eğilip, bükülmeden, bütün acıları kabullenmek. Yaşamın olanca trajedisini, bir keyif anına çevirebilmek. Acıyı bal eylemek. Direnmek. Her sabah yeni baştan aynı yollara, caddelere, sokaklara düşmek. Jureczek'in, dostu Edi'yi tamamen anladığı o an gibi: Biz ne zaman istiyorsak, Noel o zamandır!

DENİZDE YANGIN

“Sacro GRA”sı Venedik’ten Altın Aslan ile dönen **Gianfranco Rosi**, yeni filmi “**Denizde Yangın**” (Fuocoammare) ile Berlin’de **Altın Ayı** kazanan ilk belgeselci oldu. Film, **mülteci** meselesine Avrupa’nın ‘**tembel gözü**’ üzerinden bakıyor.

LAMPEDUSA, SİCİLYA’NIN 170 KİLOMETRE GÜNEYBATISINDA, AKDENİZ’İN ORTASINDA, 21 KİLOMETRE KARELİK BİR ADA. İTALYA’YA BAĞLI. AFRIKA’NIN BİTİP AVRUPA’NIN BAŞLAMAK ÜZERE OLDUĞU SULARDA. BU AÇIDAN ADA AVRUPA VE AFRIKA ARASINDA BİR TÜR KÖPRÜ, BASAMAK GİBİ. ÖTEKİ DÜNYAYI ‘BATILI HAYATA’ BAĞLAMAKLA YÜKÜMLÜ; ancak bu sorumluluğu üstlenecek kudrete sahip olmayan bir ada.

2000’lerden sonra kazanıyor Lampedusa bu misyonunu. Avrupa’ya göç etmek isteyen Afrikalı ve Ortadoğulu mülteciler bu adayı kurtuluşun ilk adımı olarak görüyor ve kaçakçılarla anlaşmalar yaparak yollara dökülüyorlar. Libya’dan ölüme çıkan ölüm botu, çaresizliği bile sınıflara ayırıyor. Kimisi verdiği parayla botun gökyüzüne bakan tarafında karanın görünmesini beklerken, kimisi ise güneşin usanmadan biriktiği botun iç kısmında yaşam mücadelesi veriyor. Ölmekle ölmemek arasında çok ince bir çizgi var bu botta. Birkaç metre kareye sığan yüzlerce, binlerce insan en çok da ölümü göze olarak yeni bir hayata kavuşmanın peşine düşüyorlar.

Bir önceki filmi “Sacro GRA” ile Roma etrafında çember çizen dev bir otobanın çevresindeki hikayelere tutunan ve Venedik’ten Altın Aslan’ı kucaklayan Gianfranco Rosi, yeni belgeselinde Lampedusa’nın günlüğünü tutuyor. Yönetmenin odağında Lampedusa’nın bizzat kendisi ve on iki yaşındaki Samuele var. Her kadrajdan yoğun bir Akdeniz kokusu yükseliyor. Rosi, belgeselin gözünü Samuele’nin omuzlarına monte ettikten sonra onun rehberliğinde bir tura çıkartıyor izleyenlerini. Bu adada bir çocuk olmak Rosi’nin belgeselinin ilk merak konusu. Samuele, yaşı gereği, okula gitmekten hiç hoşlanmıyor. Eline bir sapan alıp kuş avlamak veya hayali bir pompalı tüfekle ufka doğru ateş açmak her gün için öncelikli tercihi. Kısa sürede ne yer ne içer, nerelere gider öğreniyoruz. Samuele’in hareket alanı dahilinde adaya da açılıyor. Bir DJ her gün arzu üstüne şarkı gönderiyor bu birkaç kilometrelik alanda yaşayan insanlara örneğin. Ada, sınırları kadar yaşıyor. İzleyici olarak dört taraflı denizin orta yerinde hissetmeye başlıyoruz, hem bir şeylerin fazlalığını hem de eksikliğini...

Rosi, adanın ritüellerini kameraya alırken, yaşanan hayatın diğer yüzüne bilinçli olarak çok kısıtlı bir alan açıyor. Günlük hayatın tam ortasında kontrol kulesinden bir ses duyuluyor örneğin, yeni bir botun yanaştığına dair. İçinde bir sürü kırılgan ve kırgın hayat taşıyan bu botlar da günlük hayatın bir parçası olmuş. Bu nedenle “Denizde Yangın” (Fuocoammare) onları büyük bir olay yaratarak değil, olağan kurgusunun içine yedirerek anlatmayı seçiyor. Zaten bu belgeseli

herhangi bir belgeselden ayıran da bu... Rosi, mültecilik meselesini İtalya’nın başına gelen o ‘büyük olay’ olarak etiketlemek yerine ölümün bir adada nasıl da gündelik bir mesele haline geldiği noktasından diyor. Hatta bir açıdan değilmiş bile. Ona olduğu gibi bakıyor. Bir yandan elinde sapanla ormanda köşe bucak koşturan bir çocuğun peşinden giderken, bir anda üstü başı İtalyan yetkililerce hunharca aranan ve susuzluktan ölmek üzere olan Afrikalıları kesiyor. Artık hiçbir şey, ne hikmetse, olağanüstü değil bu adada.

Gelgelelim, bu adaya kameradan bakan biz izleyici için her şey olağanüstü. En çok da adanın bir yakası ile diğer yakasının yollarının hiç kesişmemesi. Rosi, izleyiciye belgeselinin ilk anlarından itibaren tutunacak bir karakter veriyor: Samuele... Bu çocuk adeta kurmaca bir filmin ilk anda duygudaşlık kurulan karakteri gibi. Rosi de Samuele’nin varlığını aynen bir kurmaca filmde olacağı stilde işletiyor. Adayı onun üzerinden seyrine açıyor. Lakin bir süre sonra onun sıradan hayatında türlü sıkıntılar baş göstermeye başlıyor. Samuele, bir gözünün tembellediğini, beyninin artık gözlerinden birini diğer gözü denli iyi kontrol edemediğini öğreniyor doktor ziyaretinde. Samuele’nin tembel gözü Avrupa’nın tembel gözünün sembolü haline gelirken, Rosi belki de sinema tarihinin yerine en iyi oturan ve en şanslı metaforlarından birini yakalamış oluyor, filmin üzerine basmaya çalıştığı noktaları bir anda bağırır hale gelirken.

Bütün bu kahr dolu dinginliğin içerisinde, aslında herkes, öncüllerin bitip de asıl depremin yaşanacağı ve dalgaların acımasızca kıyıya vuracağı o anı bekliyor. Belki Samuele’nin hiçbir zaman umursayacak denli haberi olmayacak ama Rosi, bir buçuk saatini bir tür saatli bomba gibi kullandığı filmi son yirmi dakikada ‘tembel göze’ karşı patlatıyor. O ana kadar adanın yaşamsal kurgusu dahilinde sahneye çıkan ‘öteki dünya’ sorunu bu sıradan ada üzerine bir gölge gibi çöküyor. Henüz ölü mü canlı mı olduğu konusunda bir sonuca varılamayan bedenler üst üste yığılıyor, ada yetkilileri bu işi daha önce defalarca yaptıkları ve gerçeklik duygusunu denize düşürdükleri için sakinliklerini koruyorlar. O ana kadar Samuele’ye sarılan ve adayı onun temposuyla tavaf eden seyirci birkaç dakika önceki mesafeyi kaybediyor. “Denizde Yangın” büyük bir karanlıkla el ele giriyor son dakikalarına. Rosi, son bir beklenmedik kesmeyle öykünün merkezini bir kez daha kaydırırken Lampedusa’ya veda ölüm sessizliğinin koynunda gerçekleşiyor.

İLİŞKİ DURUMU: KAÇAMAK

★★★
ORJİNAL ADI She's Funny That Way
YÖNETMEN Peter Bogdanovich
UYUNCULAR Imogen Poots, Owen Wilson, Jennifer Aniston, Rhys Ifans, Kathryn Hahn, Will Forte
YAPIM/SÜRE 2014 ABD-Almanya, 90 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 Ing. ve 2.0 Tr.
ŞİRKET As Sanat (Pinema)

YÖNETMEN PETER BOGDANOVICH'TEN WOODY ALLEN'VARİ BİR 'İLİŞKİLER' KOMEDİSİ!

SİNEMASEVERLER İKİYE AYIRILIR: WOODY ALLEN SEVENLER VE SEVMEYENLER... BU ŞEKİLDE BİR AYRIM YAPMAK, İÇİNDE BİR miktar espri barındırsa da doğruluk payı yok değildir kuşkusuz. Geçtiğimiz yıl Eylül ayında vizyona giren ve ne yazık ki Türkiye sinema izleyicisinin ilgisini esirgediği, Wes Anderson ve Noah Baumbach'ın yapımcılığını üstlendiği, Peter Bogdanovich imzalı "İlişki Durumu: Kaçamak" (She's Funny That Way), Woody Allen'vari atmosferi seven sinema izleyicisi için son derece eğlenceli bir seyir keyfi sunuyor.

Yakın zamanda ün kazanmış genç bir kadın oyuncu olan Isabella (Imogen Poots) ile 'bugünler'e nasıl geldiğini anlattığı bir röportaj sahnesi ile tanışıyoruz. Röportajı yapan Judy'nin (Illeana Douglas) Isabella'ya karşı önyargılı tavrı, ona tepeden bakışı ilk etapta dikkatimizi çekiyor. Isabella'nın hayata karşı kural tanımaz tavrından pek haz etmediği her halinden belli olan Judy'nin ona her defasında nerden geldiğini hatırlatıyor, onu bulunduğu konuma yakıştıramıyor oluşu, bize Isabella'yı daha da sevdireyor aslına bakarsanız. Kendiyle barışık, özgüvenli ve 'mutlu' kadınlar,

kontrolü bırakmayı sevmeyen, ihtiyatlı kadınların en büyük düşmanıdır ne de olsa.

Kahkahasını gizleme ihtiyacı duymayan bu tip 'basit' (kime göre?) veya 'rahat' (neye göre?) kadınları genellikle bir tek karşı cinsleri sever. Kendi kendini sevmeyi bilen Isabella gibi kadınların onları kimin sevdiğiyle ilgilendiklerini söylemekse biraz güçtür.

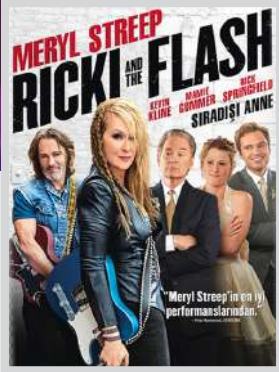
Isabella'nın karşısına çıkan fırsatlar ve yaşanan tesadüfler vesilesiyle herkesi etkileyen güzelliğini ve yeteneğini kullanarak başarılı bir oyuncu olma hikayesini anlatan "İlişki Durumu: Kaçamak"ın, gerek sinema tarihinden yaptığı alıntılar ve göndermeleri, gerekse vermeye çalıştığı mesajlarıyla yarattığı 'çıtır çerez bir komedi' imajının fazlası olduğunu söylemek mümkün.

İyi yazılmış ve analiz edilmiş karakterlerin başarılı oyunculuk performanslarıyla buluştuğu bir film.

Sonuna doğru iyice sarpa saran ilişkiler karmaşasının içinde kaybolmak filmin temposunu yavaşlatıyor.

SIRADIŞI ANNE

★ ★ ★

ORJİNAL ADI Ricki And The Flash

YÖNETMEN Jonathan Demme

UYUNCULAR Meryl Streep,

Kevin Kline, Mamie Gummer,

Rick Springfield, Sebastian Stan,

Nick Westrate

YAPIM/SÜRE 2015 ABD, 97 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Bir Film (Fox)

**EVET, MERYL STREEP,
YAŞI GEÇKİN BİR
ROCK ŞARKICISINI
DA BAŞARIYLA
CANLANDIRMIŞ!**

HAYATININ SONBAHARINA GELMİŞ KARAKTERLERİN BİR GÜN GEÇMİŞLERİYLE, SEVDİKLERİYLE VE İÇ DÜNYALARIYLA girdikleri hesaplaşmayı anlatan filmlerden biri "Siradişi Anne". Aslında yıllar sonra terkettiği adamın hayatına kızıyla ilgili bir kriz sonucunda kısa bir süreliğine geri dönmek zorunda kalan Ricki'nin 'siradişi'liği onun bir rock müzisyeni olmasından kaynaklanıyor.

Ricki, hercai ve bağımsız yapısına yenilerek kocası Pete'i ve üç çocuğunu terkedip kendisini rock 'n roll rüzgarına kaptırmıştır yıllar önce. Ancak işler planladığı gibi de gitmemiştir. Ricki'nin müzikal kariyeri tek albümle kalmış, sonunda beş parasız bar köşelerinde grubuyla sahne alarak kıt kanaat yaşamaya mahkum olmuştur. Bir daha evlenerek kendisine yepyeni bir hayat kurmuş olan eski kocası Pete, bir gün onu olaylı bir şekilde boşanan kızları Julie'yle konuşması için yanlarına çağırır. Ricki yoğun bir depresyon geçiren yirmili yaşlarındaki kızı Julie'yi teselli etmeye, onu düzeltmeye çalışırken yıllardır hep uzaktan ilgilendiği bambaşka sorunlar yaşayan iki oğluyla da yeniden iletişim kurmaya

çalışır. Aslında zamanında onları terkedip gittiği için yaşlanınca kendi çocuklarının hayatına ancak 'misafir' olarak katılmak durumunda kalan 'anne'nin hikayesi bu.. Benzer bir konuyu 2008 yapımı "Aşka Son Şans" (Last Chance Harvey) adlı filmde Dustin Hoffman'ın başından geçerken de izlemiştik. İyi yazıldığı zaman sıcak ve samimi hikayeler bunlar. Nitekim Diablo Cody'nin senaryosu da senaristin önceki işleri gibi seyirciyi hemen içine alan bir yapıda. Başta "Kuzuların Sessizliği" (The Silence of The Lambs) olmak üzere pek çok iyi filme imza atmış yönetmen Jonathan Demme ise hikayeyi olduğundan daha hafif olmaktan kurtaran numaralara başvuruyor sık sık.

80'lerin ünlü rock şarkıcılarından Rick Springfield ise filmin 'bonus'u...

Meryl Streep'in gerçek kızı Mamie Gummer ile ikili olduğu sahneler de çok güçlü.

Ortalarda bir yerde hikayenin retmi teklüyor, ama bu tip formül filmlerde çok sık rastlanan bir durum...

SALI

Çarşamba akşamı sahiplerini bulan **48. SİYAD Ödülleri**'nde **'en iyi kısa film'** seçilen "Sali", **Özgecan Aslan**'ın katledilmesinin ardından Twitter'da **#sendeanlat** tag'iyle başlarından geçenleri anlatan kadınlardan **herhangi** birinin **herhangi** bir hikayesini aktarıyor bize.

YÖNETMEN Ziya Demirel
YAPIM 2015 Fransa-Türkiye
SÜRE 12 dk.

BU YILIN SİYAD ÖDÜLLERİ'NDE 'EN İYİ KISA FİLM' SEÇİLEN "SALI", GENÇ YÖNETMEN ZİYA DEMİREL'İN, SENARYOSUNU BUKET COŞKUNER'LE birlikte yazdığı alabildiğine etkili bir 'kadın filmi'. Toplumun neresinde durması gerektiği her daim erkekler tarafından dikte edilen kadının sesli/sessiz çığlığına kulak veren bu çalışma, liseli bir genç kızın bir günüyle aktarıyor hissiyatını bize.

Mutlu/umutlu bir genç kız var günün başında, okula gidiyor. Yoldaki su şişesini tekmelemek, arabasında uyuyakalmış adamı taklit etmek, yolunun üstündeki parkın bir köşesinde sigara içmek, onun gününün 'sıradan' ama 'mutlu' geçeceğini işaret ediyor. Okulda beden eğitimi dersinde erkek öğrencilerle basketbol oynarken onların temalarıyla 'rahatsız' olmuyor; aksine varoluşunun anahtarı olarak görüyor bu durumu, huzurla ayrılıyor bu 'meydan okuma'dan. Ama otobüse bindiğinde her şey yerle yeksan oluyor. Otobüsün

her freninde kendisine tutunan yaşlı adama hoşgörülle yaklaşıyor önce, ancak adamın bunu bir 'taciz' aracına dönüştürmesiyle tedirgin oluyor ve bir süre sonra sesini çıkarıyor. Diğer yolcuların müdahalesi gecikmiyor, ama bizimki bir kenara çekilip 'endişe' gözyaşları dökmeye başlıyor ve kapana sıkıldığı otobüsten iniyor, kaçarcasına. Yeniden sokağına döndüğünde, arabasında uyuyan adamı görüyor bir kez daha, ama bu kez onu taklit etmekle yetinmiyor, arabaya vurup uyandırıyor, 'korkutuyor' adamı...

Evet, farkındayız, baştan sona hikayeyi anlattık size. Ama bu hikayeyi yorumlamaya gerek yok, her şey o kadar açık ki. Özgecan Aslan'ın katledilmesinin ardından Twitter'da #sendeanlat tag'iyle başlarından geçenleri anlatan kadınlardan herhangi birinin herhangi bir hikayesi bu. 'İnsan' olabilmeyi beceremeyeceğimizin de çarpıcı bir belgesi...

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

5 1

1- SİYAD gecelerini hep Tuğrul Tülek sunsun!

Sinema Yazarları Derneği'nin geçtiğimiz çarşamba günü düzenlenen ödül törenin en güzel taraflarından biri, geceyi sunan oyuncu Tuğrul Tülek'ti galiba. Eğlenceli ve ritmik sunumu, ufak tefek krizi sahnede başarıyla savuşturma becerisiyle SAPIK'tan tam puan aldı. SİYAD gecelerinin bundan sonraki törenleri gönül rahatlığı ile ona teslim edilebilir.

2- Cem Yılmaz da şeytanın bacağını kırar!

Cem Yılmaz, ödül vermek için sahneye çıktığında 1996'dan beri SİYAD gecelerini takip ettiğini ama hâlâ bir ödül alamadığı söyledikten sonra, "Bu durum bana Leonardo DiCaprio'yu hatırlatıyor" dedi. Eh, bu sitem de haksız sayılmaz! Ama bizce Yılmaz'ın da Leo gibi şeytanın bacağını kıracağı günler uzak değil.

3- "Emek" emektarlarının bizde emeği çoktur!

Gecenin en unutulmaz anı, Emek Sineması'nın emektar yer göstericileri Murat Aldemir ile Hayri Akkoç abilerimize Emek Ödülü verilmesiydi. Birkaç kuşak sinema yazarının üzerinde ziyadesiyle emekleri vardır onların. Bu ödülü onlara vermeyi akıl edenlere en içten sevgilerle...

4- Başarılarının devamını dileriz!

Emin Alper'in "Abluka"sı, En İyi Film dahil dört ödülle gecenin galibi oldu. Hatırlanacağı gibi Alper'in ilk filmi "Tepenin Ardı" da SİYAD'dan En İyi Film ödülü almıştı. Alper'e başarılarının devamını dileriz.

5- Barış istiyoruz!

Oscar'da siyasal mesajlar olur da SİYAD'da olmaz mı? Gerçi gecede en çok barış olsun istendi. Normalde bu isteğin siyasal olduğu söylenemez. Ama yaşadığımız dünyada siyasal bir mesaj haline geldi!

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ FİMLER, İNSANIN YÜRÜRKEN ARKASINDA BIRAKTIĞI AYAK İZLERİ GİBİ. İNSAN, BULUNDUĞU YERDEN KENDİ AYAK İZLERİNİ BAŞKALARININ GÖRDÜĞÜ GİBİ GÖREMİYOR. ”

Reha Erdem